

па-та; всичко за Византийци-ты отивало злѣ: водаче-ти неразбирали да рядятъ войскѣ-тѣ, та изгубили сръдце. Тии поднесли до града обетѣнны сѣчива, нѣ неразбирали да гы употрѣбавать, та Българе-ти имъ гы призели и гы изгорили. Между това храна-та на Византийци-ты зела да ся-довръшва, та Василий най-сетнѣ ся-врънѣлъ. Кога прѣминувалъ прѣзъ Траяново устие, Българе-то го причекали на едно мѣсто, и налѣтѣли на него съ страшенъ вѣкъ: избили много Гръци, и призели царскый сѣнѣкъ съ всичкы-ты царскы работы и сѣкровиште-то. Южно-то устие (Моминово) было захванѣто отъ византийскѣ войскѣ, та затова Самуилъ не можилъ оттамъ да загради пѣтна на Василиа; инакъ всичка-та византийска войска штѣла да загине. Колкото византийска войска останѣла, оттрѣвала-ся съ бѣганіе прѣзъ планинѣ-тѣ, отдѣто имъ очи видѣли; а Българе-ти гы гонили до Пловдивъ.

Слѣдъ тѣхъ побѣдѣ, която ся прочула много, Самуилъ слободно вече призималъ византийскы градове и области. Осемъ години Василий не помыслилъ да излѣзе сряшто Самуила, а войска-та много ся-наплашила отъ Сръдеческый бой, та прѣстанѣла и да го слуша.

Въ тына осемъ години (981—989) Самуилъ станѣлъ цѣлъ стопанинъ на всичкый Старопланинскый полуостровъ отъ Дунава и отъ Адриатическо море до стѣны-ты на Цариградъ. Само Дръстъ на сѣверъ и Солунъ на югъ были оште въ рѣцѣ-ты на византийци-ты.

Основа и сръда на Самуиловѣ-тѣ дръжавѣ была горнѣ Македоніѣ, и сега оште населена съ